

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN TWEDE KWARTAAL 2023

Zendingsprojecten 2e kwartaal 2023: **Inter-Europese Divisie**

1. Basisschool, Setubal, Portugal
2. Hope life centrum, Lyon, Frankrijk
3. Jongeren kamp en trainingscentrum, Gland, Zwitersland
4. Basisschool, Moisei, Roemenië
5. Naschools centrum, Galați, Roemenië

Zijn er nog aardige mensen?

Roemenië, 1 april

Mahai

Mahai groeide op bij ouders die hem leerden aardig te zijn. Zijn ouders waren respectvol en vloekten nooit. Ook werkten ze hard. In het begin hadden ze geen cent op zak, maar dankzij hun enorme inspanningen kregen ze een enorme Roemeense wijngaard in handen. Al verkochten ze de wijn die de wijngaard opleverde, ze dronken zelf geen druppel alcohol. Mahai volgde het voorbeeld van zijn ouders. Hij was respectvol en vloekte nooit. Hij dronk niet. Hij was het liefst bij mensen die ook respectvol waren, niet vloekten of dronken. Maar zulke mensen waren moeilijk te vinden.

Mahai hoopte dat soort mensen te ontmoeten in de kolenmijn waar hij als technicus werkte. In plaats daarvan waren zijn collega's respectloos en scholden ze aan één stuk door. Ook dronken ze veel. Hij vond het heerlijk op zondag naar de kerk te gaan en dacht ook in de kerk aardige mensen te treffen. Wat was hij teleurgesteld toen bleek dat zelfs christenen respectloos waren, slecht taalgebruik hadden en alcohol dronken. Hij deelde zijn teleurstelling met een priester.

'Ik zou zo graag een paar aardige mensen tegenkomen, maar zelfs in de kerk kan ik niemand vinden', zei hij. De priester moedigde hem aan om naar de kerk te blijven komen. Maar na een tijdje besloot Mahai dat het geen zin meer had naar de kerk te gaan. De levensstijl van de kerkleden frustreerde hem enorm. Op zijn werk hield Mahai zich aan de normen en waarden die hij van zijn ouders had geleerd. Hij was respectvol, vloekte en dronk niet. Het was wel duidelijk dat hij de touwtjes goed in handen kon houden en dus werd hij aangesteld als bedrijfsdirecteur over zo'n duizend werknemers.

Ook als directeur hoopte hij iemand te ontmoeten wiens levensstijl indruk op hem zou maken. Maar bij niemand van zijn werknemers was dat het geval. Niemand trok zijn aandacht. Niemand voldeed aan zijn verwachtingen. Na een succesvolle carrière vertrok hij tijdens zijn pensioen naar Craiova, een stad op zo'n 230 kilometer afstand van Boekarest, de hoofdstad van Roemenië. Hij hoopte daar zijn gouden jaren door te brengen. Twee weken na zijn pensionering kreeg hij echter een ernstige beroerte en kwam in het ziekenhuis terecht.

Enige tijd later mocht hij naar huis in een poging zijn leven weer op te bouwen. Elke ochtend deed hij lichaams oefeningen buitenshuis om de kracht terug te krijgen in zijn eens zo sterke armen en benen. Het was een enorme klus voor hem. Ook worstelde hij met zijn emoties. Als neveneffect van de beroerte hilde hij om het minste of geringste. Een buurman, genaamd Gabriel, merkte dat Mahai buiten sportte en begon in het geheim voor hem te bidden. Al hadden de twee mannen nooit een woord met elkaar gewisseld, Gabriel bad dagelijks voor Mahai. Hij vroeg God de oudere man fysieke en geestelijke kracht te schenken.

Drie weken later ging Gabriel naar Mahai's huis en stelde zichzelf voor. Hij nodigde Mahai uit bij een kleine gebedsgroep te komen die samen Bijbelstudies hield. Mahai mocht de gespreksleiders van de kleine groep graag. Ze waren respectvol, vloekten en dronken niet. Zij waren het soort mensen waar hij zijn leven lang naar op zoek was geweest. Ook genoot hij van de Bijbelstudies. Door die studies leerde hij over de liefde van God.

Mahai gaat nu elke sabbat naar een adventkerk in Craiova. 'Eindelijk heb ik de mensen gevonden waar ik altijd naar op zoek ben geweest – vriendelijke, respectvolle mensen – in de Adventkerk', zegt hij. 'Ze drinken niet. Ze vloeken niet. Daarom ga ik nu naar die kerk'. Hij kijkt ernaar uit zijn hart via de doop aan Jezus te geven, zodra hij daar lichamelijk toe in staat is. Zijn buurman Gabriel is een goede vriend van hem geworden. De twee mannen brengen heel wat tijd met elkaar door.

Mahai vindt het jammer dat hij niet zo van zijn pensioen kan genieten als hij van tevoren had gedacht. Zijn gezondheid neemt veel van zijn tijd in beslag. Toch klaagt hij niet, omdat hij God nu kent. 'Ik dank God voor mijn toestand, al ben ik er nu zo aan toe', zegt hij.

Onderwijs, evenals Bijbelstudies, is een belangrijk onderdeel van de manier waarop adventisten het goede nieuws verkondigen in Roemenië dat Jezus spoedig komt. Door een deel van uw zendingsgeld deze dertiende sabbat kunnen we adventistisch onderwijs uitbreiden; we bouwen een school en een naschoolse opvang in Roemenië. Dank u wel dat u veel wilt geven.

Een God vol pracht en praal

Roemenië, 8 april

Violeta

Als jong meisje was Violeta bang voor God. Het christendom was verboden in het toenmalige communistische Roemenië en niemand repte ook maar een woord met Violeta over God. Behalve haar oma. Oma had geen goed woord over voor God. 'Als je een fout maakt, straft God je', zei oma. Violeta begreep wel dat God almachtig is, alles weet en de mensen straft, zodra ze ook maar iets verkeerd doet.

Toch klopte oma's beeld van God niet met de mooie natuur die Violeta om haar heen zag schitteren in haar jonge jaren. In de lente zag ze de bomen in bloei staan met takken vol bladeren waar, op een later moment, fruit aan bungelde. Ze zag hoe de bladeren in de herfst op de grond vielen en dat de takken gedurende de winter leeg bleven om in de lente weer tot leven te komen. Ze realiseerde zich dat er iemand moest zijn om voor de bomen te zorgen.

Ook het gezang van de vogels maakte indruk op haar. Ze meende dat iemand elke vogel een eigen lied geleerd moest hebben om te zingen. Ze zag hoe mens en dier van elkaar verschillen, dat een mens na kan denken en een dier niet. Het vermogen om te denken moest van iemand komen die onderscheid had gemaakt tussen mens en dier, zo dacht ze. Ze besloot dat Hij een goede Schepper moest zijn. Tot ze zich afvroeg of de God die de natuur had gemaakt misschien een andere God was dan degene die zij kende.

Eenmaal volwassen geworden, ging Violeta naar de kerk, omdat ze dacht dat God haar anders zou straffen. Ze genoot er niet van. Ze stak kaarsen aan en vereerde afgodsbeelden. Ze aanbad God uit angst en ze zag wel in dat iedereen om haar heen hetzelfde deed. De rituelen deden niets met haar, maar ze kon er geen punt achter zetten. Haar oma's waarschuwing bleef door haar hoofd spoken: 'Zodra je een fout maakt, straft God je'.

Toen ze begin dertig was, kreeg Violeta een auto-ongeluk. Die dag was het voor het eerst dat ze haar autogordel niet had omgedaan. Terwijl de auto over de kop sloeg, dacht ze dat haar laatste uur geslagen had. Ze riep uit: 'God, help me!'. De auto was *total-loss*, maar ze wist zonder kleerscheuren uit het ongeluk te komen. Ze stond versteld. Iedereen die het wrakstuk zag, stond versteld. Het dak van de auto lag verkreukeld op de stoel waar ze gezeten had. De botsing was zo hevig geweest dat ze in de rijdersstoel was beland. Als ze haar gordel om had gedaan, had dat ongetwijfeld haar leven gekost.

Terwijl ze naar het wrakstuk keek, liep een vrouw op haar af. 'God houdt zoveel van je', zei de vrouw. 'Stel het niet uit. Zoek en vind Hem'. Ongelovig luisterde Violeta. De vrouw sprak over een andere God, niet over de boze God die zij kende. Ze begon God te zoeken door verschillende kerken te bezoeken. Ze kocht een Bijbel. Ze wilde Jezus leren kennen. Op een keer was ze tijdens de zomer naar het gebied rondom de Zwarte Zee voor vakantie, toen ze een vrouw zag die haar boeken op een tafel op het strand verkocht. Ze ontdekte een serie van vijf boeken over Jezus, die sterk afgeprijsd was, en wilde de reeks graag kopen.

'Heb je wel eens iets gelezen van Ellen White?', vroeg de verkoopster. Violeta schudde haar hoofd. Het verbaasde de verkoopster dat ze alle vijf de boeken wilde aanschaffen binnen de Grote Strijds- serie zonder ook maar iets over Ellen White te weten. 'Mag ik je binnenkort bellen?', vroeg ze. Thuis sloeg Violeta direct *De wens der eeuwen* open. Ze wilde meer over Jezus leren. Korte tijd later belde de verkoopster, Yulia, Violeta op en nodigde haar uit naar de adventkerk te komen. Violeta was

onder de indruk van Yulia en de kerk. Ze aanbaden een God vol pracht en praal en liefde, een God die paste bij het beeld dat zij had van de God die de natuur en mens geschapen had. Violeta gaf haar hart aan de God vol schoonheid, de God van de Bijbel, en werd lid van de Adventkerk.

Nu geeft ze Bijbelstudies en leert ze anderen over de God vol schoonheid en liefde, de God die ze in de Bijbel vond. 'God is de Schepper, de Almachtige, maar Hij houdt van ons', zegt ze. 'Dit is de God waar ik als klein meisje altijd naar op zoek was. Ik geloof met heel mijn hart dat God liefde is'.

Onderwijs, evenals Bijbelstudies, is een belangrijk onderdeel van de manier waarop adventisten het goede nieuws verkondigen in Roemenië dat Jezus spoedig komt. Door een deel van uw zendingsgeld deze dertiende sabbat kunnen we adventistisch onderwijs uitbreiden; we bouwen een school en een naschoolse opvang in Roemenië.

Aangehouden op het vliegveld

Spanje, 15 april

Carmen

Twee dagen voordat Carmen incheckte bij een internationale vlucht, knielde ze naast haar bed om Gods bescherming af te smeken. De jonge vrouw, nog maar net uit haar tienertijd, had het gebed al jarenlang links laten liggen. Ze snapte niet waarom ze juist op dat moment de aandrang voelde te bidden. Toch was ze één en al wanhoop en stortte haar hele hart uit in gebed. 'God, bescherm me alstublieft en waak over mij', bad Carmen. 'Leid mij omdat ik dit uit bittere noodzaak moet doen. Laat de politie me alstublieft niet te pakken krijgen.' Die nacht had ze een droom. Ze droomde dat de politie haar arresteerde en handboeien omdeed. Toen ze wakker werd, deed ze de droom af als iets dat geen betekenis had gehad.

Een dag later stapte ze op het vliegtuig voor een lange vlucht van Brazilië naar Spanje. Twaalf uur lang zat Carmen als verstijfd op haar stoel. Ze was doodsbang. Ze herinnerde zich dat ze de reis een maand geleden had willen maken, maar zonder succes. Ze herinnerde zich dat haar moeder vaak genoeg had gezegd, 'Keer tot God terug nu er nog tijd is'. Twaalf uur lang bad ze non-stop. 'Geef me vrede alstublieft', bad ze. 'Bescherm me. Breng mijn hart tot rust'. Ze vroeg God haar te leiden. 'Vervul uw wil in mijn leven', zei ze. Na haar aankomst in de hoofdstad van Spanje, Madrid, gaf Carmen haar paspoort aan een immigratieagent en kwam zonder enig probleem de paspoortcontrole door. Maar toen ze haar koffer van de bagageband pakte, hield de politie haar staande.

'Volg ons', zei de politieagent. Carmen liep achter de agenten aan naar een kamer. Daar kreeg ze te horen dat haar koffer onderzocht was en dat ze op iets illegaals waren gestuit. Carmen kreeg handboeien om. 'U staat onder arrest', verklaarde een agent. Carmen dacht aan de droom. Stil bad ze God om vergeving. Verder kon ze niets beginnen. Vanaf het vliegveld bracht de politie haar rechtstreeks naar een gevangenis. Het proces nam zo'n vier maanden in beslag, waarna Carmen werd veroordeeld tot zes jaar celstraf. Ze had geen familie in Spanje. Geen van haar vrienden woonde daar. Ze kende niemand. Ze vroeg zichzelf af: 'Waarom gebeurt dit met mij? Waarom ben ik hier?'. Het was een hele moeilijke tijd voor haar. Zij en vele andere gevangenen dachten dat ze in de gevangenis zaten omdat God hen wilde straffen. Ze durfden nauwelijks te hopen op beter.

Tot een medegevangene Carmen op een dag uitnodigde voor een Bijbelstudie. 'Vriendelijke mensen van de kerk komen bij ons op bezoek', vertelde de medegevangene. 'Ze willen de Bijbel met ons bestuderen. Kom ook!' Carmen ging naar de Bijbelstudie en maakte kennis met Julia en Santosa, twee adventistische vrouwen uit een groep met tien mensen die de gevangenis regelmatig bezochten. Nooit eerder had ze adventisten ontmoet. Carmen mocht de adventistische vrouwen. Ze voelde zich welkom en geaccepteerd. Ook had ze het idee beschermd te zijn. Hoe meer ze samen lasen in de Bijbel, hoe meer ze Gods aanwezigheid in haar leven begon te merken.

Wat genoot ze ervan te lezen, 'De HEER is Mijn Herder, het ontbreekt mij aan niets. Hij laat mij rusten in groene weiden en voert mij naar vredig water, Hij geeft mij nieuwe kracht en leidt mij langs veilige paden tot eer van Zijn Naam. Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen gevaar, want U bent bij mij, Uw stok en Uw staf, zij geven mij moed.'¹ Carmen wist dat ze niet alleen was. Beetje bij beetje groeide de hoop in haar. Nadat ze met Bijbelstudies begonnen was, ging het steeds beter met haar leven. Ze kreeg een felbegeerde baan in de gevangenis en voor ze het wist, werd ze vrijgelaten vanwege goed gedrag. Ze had toen slechts drie van de zes jaar in de gevangenis gezeten.

¹ Psalm 23:1-4

‘Nu ben ik vrij’, zegt Carmen. ‘Mijn leven is op het juiste spoor. Ik studeer aan een universiteit en ga door met mijn leven. Ik zal mijn vertrouwen te allen tijde op God stellen omdat Hij op de eerste plaats komt in mijn leven’.

Carmen gaat regelmatig terug naar de gevangenis om een opgesloten vriendin een riem onder het hart te steken. Ze laat haar weten, ‘Houd je altijd vast aan God. Alles is mogelijk bij Hem’. Carmen dankt God dat ze in de gevangenis belandde. Ze zegt dat God haar angstige gebeden hoorde op die twaalf-uur-durende vlucht naar Spanje. Al voorkwam God niet dat ze in de gevangenis belandde, Hij reageerde op haar smeekbede zijn wil in haar leven te vervullen. Hij bracht haar tot een diepe relatie met Hem. ‘Ik schaam me voor mijn fouten, maar ik wil mijn verhaal delen om anderen iets te leren’, zegt ze. ‘Als je God vraagt zijn wil in jouw leven te vervullen, wacht dan geduldig op Hem tot Hij antwoordt. Hij doet dat altijd.’

Drie jaar geleden ging een deel van de dertiende sabbatgave naar de Sagunto Adventist College in Spanje. Ook daar geven studenten Bijbelstudies aan gevangenen. Dank u wel voor uw zendingsgeld. Daarmee kunnen we hoop in leven houden.

Zaadjes zaaien in Spanje

Spanje, 22 april

Iván en Delia

Die eerste sabbat aanbaden Iván en Delia God vanuit hun thuis in een Spaans dorp. Verder was er geen adventist te bekennen. Het zendelingsechtpaar was vastberaden daar verandering in te brengen. Iván kwam uit Mexico, Delia van Cuba. Een jaar geleden waren ze in Spanje aangekomen, net na de uitbraak van COVID-19, om adventistische predikanten in Barcelona de helpende hand te bieden. Toen het land langzaam weer van het slot ging na de COVID-lockdowns, kregen Iván en Delia de vraag een kerk te beginnen in het dorp Segovia, op 90 minuten rijafstand van Madrid, de hoofdstad van Spanje. Die eerste sabbat lasen ze bij hen thuis uit de Bijbel. Iván speelde op de gitaar en ze zongen liederen. Al waren ze maar met z'n tweeën, ze liepen over van hoop. Ze hadden de naam van een oma die maar al te graag Bijbelstudies wilde volgen.

Een paar dagen later nam Delia contact op met de oma, waarna de twee begonnen met hun Bijbelstudies. De daaropvolgende sabbat waren Iván en Delia niet de enigen die God in hun huis aanbaden. Ook de oma was erbij met haar vierjarige kleinzoon. Een maandlang kwamen ze bij elkaar voor de Bijbelstudies. Daarna groeide het aantal mensen dat op sabbat samenkwam naar vijf. De oma nam haar schoondochter mee, de moeder van het vierjarige kleinkind, naar de huiskerk. De oma liet merken hoe jammer ze het vond dat de vader, Lucas, had geweigerd te komen.

Iván vroeg de oma of hij Lucas' telefoonnummer mocht hebben en stuurde hem een sms-bericht. 'We zouden het leuk vinden als jij en je vrouw een keer bij ons willen komen voor de lunch', schreef hij. Een paar dagen later genoten de twee echtparen samen van hun lunch en wandelden ze even door het park. Tijdens de wandeling liet Lucas weten dat zijn 22ste verjaardag voor de deur stond. Iván en Delia besloten Lucas en zijn gezin te verrassen met een verjaardagsfeest. Delia bakte een traditionele *tres leches cake* (een melkcake) en bedekte de lekkernij met lichtgroen glazuur die ze versierde met rode bloemen en groene bladeren.

Lucas keek zijn ogen uit! Nooit had hij zijn verjaardag gevierd met taart en een feest. Delia was net zo verbaasd om te horen dat dit zijn eerste verjaardagsfeest was. Lucas genoot van de taart en het feest. De glimlach verdween niet van zijn gezicht. Hij was intens gelukkig. Ook zijn vrouw was blij. Hetzelfde gold voor hun vierjarige zoon en oma. Achteraf vroeg Lucas of hij zich bij de Bijbelstudiegroep mocht aansluiten. Op een gegeven moment was hij ook op sabbat van de partij in de huiskerk. Het aantal mensen dat God op sabbat aanbad groeide uit tot zes mensen: Iván, Delia, de oma, de vierjarige kleinzoon, de schoondochter en Lucas. Iván speelde op zijn gitaar en iedereen zong uit volle borst. Oma, Lucas en de anderen nodigden hun vrienden uit om ook te komen en te genieten van de muziek – ze gingen maar al te graag op de uitnodiging in. Ook opa begon mee te gaan om naar de muziek te luisteren.

Binnen anderhalf jaar was het dorp de plek geworden waar dertig mensen op sabbat regelmatig samenkomen in de huiskerk. Achttien mensen volgen Bijbelstudies en zes mensen hebben zich laten dopen. Ze maken plannen een kerkgebouw te huren. 'We zijn op zoek naar een gebouw, omdat het aantal mensen toeneemt', legt Iván uit. 'We zouden de sabbat graag in een kerk willen doorbrengen en kunnen de kerk tegelijkertijd inzetten als een centrum van invloed om de gemeenschap doordeweeks te bereiken', voegt Delia toe.

Veel steden en dorpen in Spanje huizen geen enkele adventist. Dank u wel voor uw dertiende sabbatcollecte drie jaar geleden voor de Sagunto Adventist College in Spanje. Daarmee hebben we

mensen kunnen leren het goede nieuws te verkondigen over Jezus' spoedige komst, zowel in hun eigen land als daarbuiten.

Een padvindersadvertentie als verrassing

Spanje, 29 april

Loida

Loida's wereld stortte op haar twaalfde jaar in toen haar ouders uit elkaar gingen. Haar ouders waren adventisten. Haar grootouders waren adventisten. Loida had het adventisme met de paplepel ingegoten gekregen. Maar na de scheiding van haar ouders, gingen ze niet langer naar de kerk. Haar vaders lidmaatschap werd opgeheven. Loida was helemaal van streek. Ze had nooit gedacht dat een liefdevolle kerk haar vader uit hun midden zou zetten. Toen ze haar woedde uitte, zeiden kerkleden tegen haar dat haar vader gezondigd had. In die tijd was Loida een trouwe padvinder die zich voorbereidde op haar doop. Sommige kerkleden betwijfelden of ze wel klaar was voor de doop als ze met zulke gevoelens worstelde. 'Misschien moet je een poosje wachten en eerst antwoorden zoeken op je vragen', stelde een kerklid voor. Loida besloot zich niet te laten dopen. Ze ging niet langer naar de kerk.

Tot haar grote teleurstelling nam niemand contact met haar op na haar vertrek uit de kerk – de predikant niet, geen van de leden. Ze wou maar dat iemand haar vroeg of het goed met haar ging of haar aanmoedigde de Bijbel te blijven bestuderen ter voorbereiding op haar doop. Toch liet niemand van zich horen. Dertig jaar verstreken. Loida trouwde, werd weduwe en trouwde voor een tweede keer. Op een dag had Loida net sociale media voor haar neus toen ze een advertentie zag voor een Padvinders Camporee. Eens een padvinder, altijd een padvinder en dus was ze nieuwsgierig. Ze vroeg zich af hoe de oproep op haar pagina had kunnen verschijnen. Ze had geen adventistische vrienden en was niet met een kerk verbonden op sociale media. Loida klikte op de advertentie en kreeg video's te zien van vroegere scoutingbijeenkomsten. De tranen stroomden over haar wangen, terwijl ze de beelden bekeek. Ze herinnerde zich weer hoe het was naar de kerk te gaan en de scoutingactiviteiten bij te wonen. Een hevig verlangen groeide in haar om God weer te leren kennen.

Toen ze het internet afzocht om meer te weten te komen over de adventkerk, ontdekte ze dat de kerk veel digitale bronnen had, ook preken waren online te beluisteren. De hele week bracht ze door met het bekijken van preken, gebedsbijeenkomsten en andere kerkelijke activiteiten. Ze liet een paar video's zien aan haar achtjarige dochter, Valeria. 'Ik kom uit die kerk', zei ze. Valeria vond het geweldig de video's van de padvinderscamporee te bekijken. 'Mama, waarom ga je niet meer naar die kerk?', vroeg ze. Loida realiseerde zich dat ze daar geen antwoord op kon geven. 'Ik weet het niet', zei ze. Toen ze als kind een punt had gezet achter haar kerkbezoeken, had ze gedacht er vele gegronde redenen voor te hebben. Nu ze volwassen was, besepte ze dat dit helemaal niet zo was. Valeria vroeg of ze naar de padvinderscamporee mocht gaan. Loida kende niemand in de kerk die hen zou kunnen helpen, tot ze zich een vroegere adventistische vriendin herinnerde. Met de hulp van de vriendin gingen moeder en dochter naar de camporee waar sociale media reclame voor hadden gemaakt.

Wat was het een grandioze ervaring! Voor Loida was het geweldig om te zien dat het meteen klikte tussen haar dochter en de andere kinderen. Na de camporee kozen zij en haar dochter ervoor met Bijbelstudies te beginnen. Twee jaar later gaf Loida haar hart aan Jezus door het water van de doop. Wat was ze gelukkig! Valeria is nu tien jaar oud en bestudeert de Bijbel om op een dag gedoopt te worden. Loida heeft haar eigen dromen. Zij en Valeria wonen in een klein dorp met maar een paar adventisten in hun buurt. Ze zou graag naar Sagunto willen verhuizen aan de andere kant van Spanje. Daar wonen meer adventisten en zou ze meer betrokken kunnen zijn bij kerkelijke activiteiten en kan haar dochter naar een adventistische school gaan. Ze is ongelooflijk dankbaar dat de padvindersadvertentie op haar sociale mediapagina verscheen. 'Dertig jaar lang heb ik het gevoel

gehad dat er iets miste in mijn leven', zegt ze. 'Nu ik weer naar de kerk ga en bij God ben, is mijn leven compleet'.

Drie jaar geleden ging een deel van de dertiende sabbatopbrengst naar de Sagunto Adventist College. Op hun campus staat de school waar Loida haar dochter naartoe wilt sturen. Dank u wel voor uw zendingsgeld waarmee we hoop kunnen verspreiden.

De Bijbelman

Spanje, 6 mei

Remus

Remus staat bekend als 'De Bijbelman'. Hij werkte als verpleger en zijn vrouw als architect. Ze hadden een fijn leven met hun drie kinderen in Frankrijk. Op het oog leek het alsof ze alles bezaten wat hun hartje begeerde. Toch miste er iets. Remus zou willen dat het gebed van Jezus aan zijn Vader ook zijn eigen gebed was, 'Ik heb op aarde Uw grootheid getoond door het werk te volbrengen dat U Mij opgedragen hebt'². Remus wilde God verheerlijken door het leven dat hij leidde. Maar hoe kon hij dat doen?

Hij vroeg zich af of zijn zendingswerk moest lijken op wat Jezus zei toen Hij in de synagoge verkondigde: 'De Geest van de HEER rust op Mij, want Hij heeft Mij gezalfd. Om aan armen het goede nieuws te brengen heeft Hij Mij gezonden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan blinden het herstel van hun zicht, om onderdrukten hun vrijheid te geven, om een genadejaar van de HEER uit te roepen'³.

Remus las de opdracht die Jezus bij zijn vertrek aan de discipelen gaf: 'Ga dus op weg en maak alle volken tot Mijn leerlingen, door hen te dopen in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, en hun te leren dat ze zich moeten houden aan alles wat Ik jullie opgedragen heb. En houd dit voor ogen: Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld'⁴. Toen las hij in *Colporteur Ministry*, een boek van Ellen White, 'Het werk dat mensen op een juiste manier wint, is het grootste zendingswerk dat iemand kan verrichten'⁵.

Remus besloot literatuurevangelist te worden. Hij wilde iemand zijn die door zijn woorden 'boeken verkocht aan mensen die ze eigenlijk niet van plan waren te kopen'. Remus en zijn gezin verhuisden naar Galicia, een behoorlijk atheïstisch gebied in Spanje. Van de bijna 3 miljoen inwoners zijn er slechts 500 adventisten en 5 Adventkerken. Remus begon Bijbels en andere boeken te verkopen op markten in de openlucht. Mensen kwamen daar samen om aan boerderijbenodigdheden te komen, kleding, speelgoed, boeken en tweedehandsartikelen. Voordat hij het wist, begonnen de mensen hem 'De Bijbelman' te noemen terwijl hij zijn boeken aanbood vanuit een kraam.

Op een keer zag Remus tijdens één van die markten dat een andere verkoper ook boeken aanbood. Hij liep op de man af en begon een praatje met hem. De man had overduidelijk geen zin in een gesprek, maar hij kon hem eenvoudigweg niet afwimpelen. 'Er is iets speciaals aan jou', gaf de man uiteindelijk toe. Na vele gesprekken op de markt vond de man het goed een paar van Remus' boeken ook aan te bieden in zijn eigen kraam. Als blijk van dank drukte Remus hem een Bijbel in handen.

De man las thuis in de Bijbel en vroeg Remus of hij Bijbelstudie mocht volgen. Een paar maanden later gaf hij zijn hart aan Jezus. Vandaag de dag probeert de man zijn dochter, zus en moeder te overtuigen Jezus ook te aanvaarden. Hij en Remus zijn vrienden en zodra ze elkaar ontmoeten, roept hij: 'Hallo, Bijbelman!'. Soms verkopen Remus' boeken zich op eigen kracht. Op een keer hield iemand hem tegen terwijl hij een paar Bijbels over straat droeg. 'Is dat een Bijbel?', vroeg de vreemdeling. 'Inderdaad, ik verkoop Bijbels', antwoordde Remus. 'Hoeveel wil je ervoor hebben?'. 'Tien euro per stuk', zei hij, ongeveer tien Amerikaanse dollars. 'Geef me er maar één. Ik neem hem

² Johannes 17:4

³ Lucas 4:18-19

⁴ Mattheüs 28:19-20

⁵ Ellen G. White, *Colporteur Ministry*, p. 6.

van je'. In zo'n geval hoefde Remus er geen moeite voor te doen zijn Bijbels te verkopen. Zijn huis uitlopen was al genoeg. God had de Bijbel verkocht, verklaarde hij.

Een andere keer sprong een vrouw letterlijk een gat in de lucht toen ze ontdekte dat Remus Bijbels verkocht. 'Ik heb God gebeden om een Bijbel!', riep ze uit en drukte haar lippen op haar nieuwe aankoop. 'Dit is een gebedsverhoring van God!'. Weer een andere keer reisde Remus 120 kilometer naar een markt in de openlucht. Tot zijn grote blijdschap verkocht hij een record aantal boeken die dag. Tot hij er 's avonds achter kwam dat de opbrengst van de boeken zijn brandstofkosten niet dekte. Hij vroeg zich af: 'Was de reis het dan wel waard?'.

Toen kwam een oudere man van rond de negentig naar zijn kraam gewandeld. 'Heb je een Bijbel voor me?', vroeg de man. De man wilde weten of Jezus ook van hem kon houden. Enthousiast begon Remus over Jezus en zijn liefde te vertellen. Met tranen in hun ogen spraken de twee mannen over de liefde van Jezus. Daarna kocht de man een Bijbel. Het is eerlijk waar nooit te laat om Jezus te leren kennen. Doordat hij de oude man had leren kennen en met hem had gesproken over Jezus' liefde waren de reiskosten naar de markt het hem dubbel en dwars waard. Remus hoopt de man met Jezus te zien in de hemel. Remus is dankbaar God te kunnen dienen in Spanje. 'Er zijn zo veel mensen op zoek naar het Brood des Levens', zegt hij. 'Wij kunnen die mensen helpen door hen een Bijbel te geven.' Hij vindt het ook geweldig bekend te staan als 'De Bijbelman'.

Er zijn talloze steden en dorpen in Spanje waar geen adventist te vinden is. Dank u wel voor uw dertiende sabbatgaven drie jaar geleden voor de Sagunto Adventist College in Spanje. Daarmee kunnen we mensen opleiden het goede nieuws te verkondigen over Jezus' spoedige komst in hun eigen land en in de hele wereld.

Gewaagd ontsnapingsplan

Italië, 13 mei

Georgio

Georgio leek het perfecte plan bedacht te hebben om te vluchten uit het communistische Roemenië. Hij zag mensen die de mazzel hadden op treinen te stappen in de hoofdstad van Roemenië, Boekarest, om vanuit het strenge land te reizen naar de Franse hoofdstad, Parijs. Terwijl hij naar het tafereel keek, zag hij een lege ruimte tussen het plafond en het dak van de treincoups voor passagiers. Het was net groot genoeg voor een jonge man om zich te kunnen verstoppen. Zonder een kaartje kon hij de trein niet inkomen, maar elke trein in de richting van Parijs bleef voor vertrek even stilstaan op het perron. Daarom had hij net genoeg tijd om over de sporen te rennen, in de treincoupe te klimmen en zich in de lege ruimte te wringen. De poging Roemenië te ontvluchten was een misdaad. Hij zou naar de gevangenis moeten als hij gesnapt werd. Maar hij leefde in 1982, was net twintig jaar geworden en snakte naar een nieuw leven.

Hij dacht dat hij de eerste was die op deze manier wilde ontsnappen. Maar helaas. Bewakers zagen de gewaagde ontsnapingspoging en namen hem in hechtenis. Twee weken lang werd Georgio ondervraagd. Overheidsinstanties vroegen hem of hij anticommunist was en of hij geheimen met zich mee nam op zijn reis naar het buitenland. Daarna werd hij in de gevangenis gezet in afwachting van zijn vonnis. Georgio was atheïst; hij geloofde niet in God. Al stond hij niet achter de ideologie van de overheid, de overheid had hem doen geloven dat het beter was om atheïst te zijn dan christen. Hij dacht dat alleen domme mensen in God geloofden. In de gevangenis kwam Georgio voor het eerst in aanraking met een zevendedagsadventist. Hij had in het leger gezeten, maar zat in de gevangenis omdat hij weigerde op sabbat te werken. Georgio zag wel dat hij zich anders gedroeg dan andere gevangenen. Zijn gezicht had een andere uitstraling. Hij leek een goed persoon. De twee raakten in gesprek. Tot Georgio's verbazing was de man helemaal niet dom, al geloofde hij in God.

De adventistische gevangene vertelde hem over de Bijbel die verboden was in Roemenië. Georgio wilde er meer over weten en besloot na zijn vrijlating een Bijbel te bemachtigen. Uren nadat hij dit besluit had genomen, moest Georgio voor de rechter verschijnen om veroordeeld te worden voor zijn ontsnapingspoging. Hij wist dat hem een fikse straf te wachten stond zodat anderen het niet in hun hoofd zouden halen zijn voorbeeld te volgen. Op dat moment had hij al twee maanden in de gevangenis doorgebracht. Het besluit van de rechter verbaasde hem. 'Je wordt per direct vrijgelaten', zei ze. De openbare aanklager protesteerde luid. 'En dat terwijl hij een misdaad heeft begaan tegen de overheid?', zei hij. De rechter was onvermurwbaar. Terwijl ze zich omdraaide naar de politieagent die Georgio naar de rechtbank had gebracht, zei ze: 'Wanneer kan je hem bevrijden?'. 'Morgen', zei de agent. Op de terugweg naar de gevangenis zei de politieagent vol ontzag tegen Georgio: 'Jij moet een goede vriend hebben in de hogere rangen'. Bijna had Georgio gezegd dat hij geen belangrijk iemand kende. Tot hij zich realiseerde dat iemand in de hemel hem wel eens zou kunnen helpen.

De volgende dag stond Georgio niet op vrije voeten. Ook de dag erna niet. Op de zesde dag vroeg zijn adventistische vriend: 'Weet je zeker dat de rechter zei dat je per direct vrijgelaten moest worden?'. Op dat moment dacht Georgio aan zijn voornemen de Bijbel te bestuderen na zijn vrijlating. Hij besloot de Bijbel in de gevangenis al te bestuderen onder begeleiding van zijn adventistische vriend. Terwijl hij zijn vriend inlichtte over dit besluit, kwam een gevangenisbewaker naar hem toe. 'Morgen word je vrijgelaten', zei hij. 'Tot die tijd moet je in je cel blijven'. En zo gebeurde het. Georgio hield zich aan de belofte die hij God had gedaan. Hij vond een adventistische kerk en ging er elke sabbat naartoe om God te aanbidden. Zijn leven veranderde. Hij maakte geen plannen meer uit Roemenië te vluchten. Hij had iets belangrijkers ontdekt: vrijheid in Jezus. Hij was een gelukkig man.

Georgio woont nu in Italië en is een trouw lid van de *Romanian adventkerk* in Rome. Hij en zijn vrouw hebben drie volwassenen kinderen en acht kleinkinderen. Hij verliet Roemenië na het einde van het communisme. Tot vandaag de dag weet Georgio niet waarom de rechter hem vrijliet. Hij weet zeker dat alleen God dat voor elkaar heeft kunnen krijgen. Georgio heeft nog steeds contact met de voormalige adventistische gevangene, die inmiddels eigenaar is van een bouwbedrijf. Omdat hij niet op sabbat wilde werken, moest de adventist twee jaar in de gevangenis doorbrengen. Toch werd hij twee maanden na Georgio vrijgelaten dankzij een presidentiële amnestie. Daardoor zat hij slechts een jaar in de gevangenis. Georgio is een magere, zestigjarige man met wit haar en een vriendelijke glimlach. Niets op zijn gezicht doet vermoeden dat hij zo'n geweldige ervaring met God heeft gehad. Om zijn verhaal te leren kennen, moet je erom vragen. Daarom houdt Georgio ervan om mensen te vragen naar hun persoonlijke getuigenis. 'Door wat ik heb meegemaakt, nodig ik mensen graag bij ons thuis uit om naar hun verhalen te luisteren', zegt hij. 'Je weet niet wat er schuilgaat achter de gezichten van mensen'.

Dank u voor uw zendingsgaven op sabbat. Daarmee hebben we het goede nieuws over vrijheid in Jezus door heel Italië, Roemenië en de Inter-Europese Divisie kunnen verspreiden. Ook dit kwartaal zullen onze dertiende sabbatgaven daaraan geschonken worden.

Van Los Angeles naar Rome

Italië, 20 mei

Melanie

Melanie was een feestbeest na haar afstuderen van de universiteit in Los Angeles. Ze reisde graag en het draaide haar om plezier hebben. Melanie was in Rome toen ze een telefoontje kreeg dat haar jongere broer, Randy, op twintigjarige leeftijd was gestorven. Hij was de jongste van vijf in het gezin en hij en Melanie hadden een goede band gehad. Om 5 uur 's ochtends was zijn lichaam drijvend in een zwembad gevonden. Pathologen vermoedden dat een hartaanval hem het leven had gekost. Niets wees op geweld. Diepbedroefd keerde Melanie terug naar Los Angeles om antwoorden te krijgen op haar vragen. Waarom was Randy gestorven? Ze dacht na over de dood en wat er na de dood met mensen gebeurt. Ze trok zelfs de betekenis van het leven in twijfel. Melanie ging nog veel vaker naar feestjes, in de hoop haar pijn te verzachten. Tot één van haar zussen, die actrice wilde worden, haar voorstelde acteerlessen te nemen. 'Het helpt je stoom af te kunnen blazen en met je pijn om te gaan', zei ze. Melanie schreef zich in voor acteerlessen en ging even later van start.

Omdat ze verliefd werd op een Italiaanse man, verhuisde ze met hem mee naar Italië. Twee jaar later ging hun relatie kapot, waarna Melanie haar feestleven weer oppakte tijdens haar pogingen een acteer carrière te bemachtigen in Rome. Toch voelde ze zich ongelooflijk leeg, al feestte ze erop los. Elke ochtend werd ze verdrietig wakker. De betekenis van het leven was haar niet duidelijk. Ze vroeg zich af of spirituele krachten actief waren in de wereld. Ze vroeg zich af wie de wereld beheerste. Omdat ze zoveel kwaad om haar heen zag, nam ze haar toevlucht tot het occulte. Op een dag stuitte ze via YouTube op een preek over Daniël en Bijbelse profetieën. Het boeide haar en ze sloeg haar Bijbel open om te zien of de presentator de waarheid sprak. Ze deed onderzoek naar de geschiedenis van Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en het Romeinse Rijk. Alles klopte met wat ze had gehoord in de lezing.

'Het klopt allemaal', fluisterde ze in zichzelf. Huilend viel ze op haar knieën. Het leek wel of ze niet in deze wereld hoorde, maar in een andere wereld had moeten zijn. Ze gaf haar leven aan Jezus. 'Ik geef niets meer om feesten, drugs en alcohol drinken', bad ze. 'Ik kan zo niet meer leven. Ik sterf nog liever. U moet iets veranderen aan mijn leven en aan mij. Ik kan het niet meer aan.' Ze bleef via YouTube naar de predikant luisteren, van wie ze later ontdekte dat het een zevendedagsadventist was. Ze legde zijn preken naast de Bijbel. Ze las de Bijbel trouw. Ze begon de sabbat in haar eigen huis te eerbiedigen.

Twee jaar later ontstond het verlangen in haar God op sabbat in de kerk te aanbidden. Na een zoektocht online vond ze een adventkerk vlak bij haar huis. Op sabbat ging ze naar de kerk. Tegen de eerste persoon die ze daar zag, een oudere man, zei ze gedoopt te willen worden. 'Hallo', zei ze. 'Ik wil me laten dopen'. De oudere man keek verbaasd. 'Wat bedoel je?', vroeg hij. Ze legde uit dat ze de Bijbel twee jaar lang had bestudeerd en navolgde wat erin stond. 'Ik ben klaar voor de doop', zei ze. Melanie's leven veranderde niet plotsklaps na haar doop. Ze ging nog steeds naar feestjes en probeerde haar nieuwe leven op haar oude aan te laten sluiten. Toch werd het steeds saaier om de bekende dingen steeds te herhalen. De activiteiten die ze ooit spannend had gevonden, interesseerden haar niet meer. Ze doorliep het proces van heiligmaking. De heilige Geest kreeg steeds meer grip op haar.

‘Hij heeft een hoop werk aan mij, maar Hij is met me bezig’, zegt Melanie. Melanie weet nu dat de dood het gevolg is van zonde.⁶ Ze weet dat mensen na hun dood in hun graf slapen tot Jezus’ tweede komst.⁷ Ze zegt de betekenis van het leven te hebben ontdekt; haar liefde voor Jezus delen en haar hoop op zijn spoedige wederkomst. In Daniël 12:3 staat: ‘De verlichten zullen stralen als het fonkelende hemelgewelf, en degenen die velen tot gerechtigheid hebben gebracht als de sterren, voor eeuwig en altijd’. Melanie laat kerkelijke folders en gezondheidsmagazines liggen op zitplaatsen in bussen en in restaurants in Rome. Ze laat brochures achter in fitnessscholen over de kerk en adventistische radio. Ze ziet ernaar uit Jezus te zien – en herenigd te worden met haar jongste broer, Randy. ‘Mijn droom is Randy ooit weer te zien’, zegt ze.

Dank u voor uw zendingsgeld. Daarmee kunnen we het goede nieuws verkondigen over Jezus’ spoedige wederkomst in Italië en door de hele Inter-Europese Divisie. Daar zal ook deze dertiende sabbat uw zendingsgeld naartoe gaan.

⁶ Romeinen 6:23

⁷ 1 Tessalonicenzen 4:15-17

Gevangene met een radio

Portugal, 27 mei

Ana

In een Portugese gevangenis gaf iemand een kleine radio aan Paulo. De radio was het enige dat Paulo, een goed opgeleide wetenschapper, bezat om zijn gedachten te verzetten. Hij probeerde elke radiozender langs te gaan. Maar de radio pikte alleen een adventistische uitzending op. Paulo moest op een bepaalde plek bij het raam staan om ontvangst te hebben. Steeds vaker luisterde hij naar de adventistische programma's. Op een dag bood iemand op de radio een gratis editie aan van het boek *De Grote Strijd*, geschreven door Ellen G. White. Paulo vroeg het boek aan en ontving zijn uitgave per mail.

Na een tijdje werd Paulo overgeplaatst naar een andere gevangenis. Hij was daar totaal niet gelukkig omdat het niet de plek was waar hij naartoe had willen gaan. Toch stond de nieuwe gevangenis wel een stuk dichterbij het adventistische radiostation, waardoor hij beter bereik had om naar de uitzendingen te luisteren. Paulo stuurde een lange brief naar de directeur van het radiostation. Hij legde uit hoe hij in de gevangenis was beland. Hij vertelde hoe het kwam dat hij naar de radiozender luisterde. 'Mijn leven staat op z'n kop door wat ik dagelijks te horen krijg', schreef hij.

De directeur van het radiostation was stomverbaasd dat Paulo de radio-uitzendingen vanuit zijn voormalige gevangenis had beluisterd. De directeur woonde in de buurt van die gevangenis en was er nooit in geslaagd om maar een signaal op te vangen. Met de komst van de COVID-19 pandemie voegde de radiozender speciale sabbatdiensten toe aan het programma en ook Paulo luisterde naar de preken. In een zekere preek nodigde de predikant mensen uit zich aan te melden voor Bijbelstudies en dat deed Paulo. Hij begon de Bijbel te bestuderen door mailcontact met Ana, een vrijwilliger van de kerk.

Als wetenschapper was hij een enorm nieuwsgierige student en hij stelde vele vragen. Na afloop van de Bijbelstudies wilde hij zich laten dopen. Bependingen door COVID en de overheid staken daar een stokje voor. Daarom verdiepte hij zich met Ana in het boek Openbaring. Na Openbaring bestudeerd te hebben, wijdde ze zich aan studie waarin ze de boeken van Ellen White naast de Bijbel legden. Ze bestuderen de Bijbel nu nog samen. Ana probeert Paulo zo zelfstandig mogelijk te maken in zijn studie van de Bijbel. 'Ik wil dat hij de juiste handvatten heeft om de Bijbel te lezen en zelf te bestuderen', zegt Ana.

Op verzoek van Paulo geeft Ana ook Bijbelstudies aan een paar andere gevangenen. Ana doet het graag, maar ze hoopt dat Paulo ook zijn steentje bijdraagt. Daarom moedigt ze hem aan zelf Bijbelstudies te houden met de gevangenen. 'Ik wil hem een werktuig maken op een plek waar we mensen niet persoonlijk kunnen bereiken', legt ze uit. Het is bijna onmogelijk voor adventisten om contact te leggen met mensen in Portugese gevangnissen. Paulo denkt dat hij niet genoeg over de Bijbel weet om anderen over Jezus te leren. Hij maakt zich er ook zorgen om dat hij het morele gezag mist tegenover anderen. Hij zit per slot van rekening wel in de gevangenis.

Toch blijft Ana hem aanmoedigen, waardoor hij zich meer op zijn gemak begint te voelen. Inmiddels bestudeert hij de Bijbel met een andere gevangene en praat regelmatig met twee of drie anderen over Jezus. Ook met zijn psycholoog gaat hij het gesprek aan over Jezus. In Portugal zijn gevangenen verplicht of krijgen ze het advies professionele hulp te zoeken. Paulo's psycholoog is atheïst. Paulo heeft de psycholoog over Jezus verteld en de psycholoog zet zijn vraagtekens bij wat hij gelooft. 'Hoe

kan je als wetenschapper iets geloven wat de wetenschap niet kan bewijzen?', zei de psycholoog. 'Je gelooft in een sprookje'.

De therapie sessies zijn nu gevuld met gesprekken over geloof. Paulo is ervan overtuigd dat de heilige Geest hem leidt. Hij zegt dingen die hij bestudeerd heeft, maar die hij helemaal niet van plan was te zeggen en zomaar in zijn gedachten opkomen. Op een keer daagde hij de psycholoog tijdens een sessie uit *De Grote Strijd* te lezen en de psycholoog stemde toe. Paulo bood zijn uitgave aan, waardoor de psycholoog het boek inmiddels leest. Paulo heeft Ana laten weten dat het leven in de gevangenis absoluut niet makkelijk is. Hij wil zijn dieet veranderen en zich laten dopen, maar de beperkende regels van de gevangenis maken dat heel moeilijk.

Toch is hij er blij mee in de gevangenis te zitten. 'Ik geloof dat het mij hielp Jezus te ontmoeten', schrijft hij. 'Als ik erop terugkijk, weet ik dat God alles heeft geleid om mijn leven te veranderen'. Ana vertelt dat Paulo in de gevangenis is beland doordat hij een aantal verkeerde keuzes heeft gemaakt. Hij is niet onschuldig. 'Toch geloof ik dat het zijn taak is Gods werktuig te zijn op een plek waar wij geen toegang toe hebben', zegt ze. 'Ik geloof met heel mijn hart dat hij daar werkt als zending, al heeft hij dat zelf niet eens door'.

Scholing, ook Bijbelstudies aan gevangenen, is heel belangrijk voor de Adventkerk om het goede nieuws over Jezus' spoedige komst in Portugal te verkondigen. In dit kwartaal wordt een deel van de dertiende sabbatopbrengst gebruikt om adventistische scholing uit te breiden door een basisschool te openen in Setubal, Portugal. Dank u dat u veel wilt geven.

Verstrikt in het net van alcoholisme

Portugal, 3 juni

Gabriel

Gabriel dronk erg graag. Hij dronk steeds vaker en zijn vrouw, Luisa, keek angstvallig toe hoe haar man een alcoholist werd. Ze bad dat hij een punt zou zetten achter het drinken. Ze wilde haar zoon, Jorge, en haar man beschermen tegen het gebruik van alcohol.. Tot ze een paar opmerkelijke gebeurtenissen meemaakten op het Portugese eiland, Madeira. Het eiland is op anderhalf uur vliegafstand van Portugal en van de Afrikaanse westkust. Jorge was vier jaar en ging inmiddels naar de basisschool. Maar na een paar dagen op de openbare school weigerde hij te gaan. 'WAAAAAAAAAAAH', huilde Jorge als hij afgezet werd. Luisa zat met haar handen in het haar. Gabriel wist niet wat hij moest doen. Hij schonk maar weer wat in voor zichzelf.

Een paar dagen later reisde het gezin van drie naar Funchal, de grootste stad op het eiland, om boodschappen te doen. Terwijl ze bezig waren, zag Luisa een leuk uitzienende school met een hek eromheen en een metalen toegangspoort. 'Kijk nou eens', zei ze tegen Gabriel. 'Laten we informeren of Jorge hiernaartoe mag'. De drie wandelden door de openstaande poort. Zodra Jorge op het schoolterrein stond, riep hij uit: 'Deze school vind ik leuk!'. Daarna zag hij andere kinderen op het schoolplein spelen. 'Ik wil niet naar de andere school', zei hij. Met een vastberaden trek op zijn kleine gezichtje keek hij naar zijn moeder en vader. Terwijl hij op de grond stampte, riep hij: 'Ik wil niet naar de andere school!'.

En zo kwam het dat Jorge ingeschreven werd op de adventistische school. Vanaf dag één had hij het er naar zijn zin en hij huilde nooit om thuis. Luisa was enorm opgelucht. Ook Gabriel, al schonk hij evengoed opnieuw een drankje voor zichzelf in. Luisa bleef erom bidden dat Gabriel zou stoppen met drinken. Enige tijd verstreek en een onderwijzer nodigde Luisa uit op woensdag naar een gebedsbijeenkomst te komen op de tweede verdieping van de school. Luisa nam Jorge mee en wat vond ze het heerlijk! Het leek wel of ze een stukje van de hemel op aarde ervoer. De volgende woensdag gingen ze weer en de woensdag daarop ook. Daarna begon ook Gabriel de gebedsbijeenkomsten met hen te bezoeken. Hierdoor begon een verlangen in hem te groeien niet meer te drinken. Hij wilde vrede. Hij verlangde ernaar het verleden achter zich te laten. Toch leek het of hij klem zat.

Op een dag nodigden kerkleden Gabriel en zijn gezin uit om mee te gaan naar een picknick. Voor het eerst in zijn leven werkte Gabriel een gezonde maaltijd naar binnen zonder alcohol. Hij had nog nooit zo'n maaltijd geproefd. Hij vond het eten lekker en het leek hem verstandig zo te leven. Gabriel en Luisa sloten zich aan bij een kleine Bijbelstudiegroep. Gabriel kon het nauwelijks geloven, maar in de tijd dat hij de Bijbel bestudeerde had hij helemaal geen zin meer in alcohol. Hij was omringd door mensen die niet dronken. Het was zo anders dan wat hij meemaakte op zijn werk, waar iedereen om hem heen stevig dronk. Zijn hart werd geraakt toen hij in de Bijbel las, 'Of weet u niet dat uw lichaam een tempel is van de heilige Geest, Die in u woont en Die u ontvangen hebt van God?'⁸. Hoe meer tijd hij doorbracht met mensen die niet dronken, hoe minder hij behoefte had aan een slok alcohol.

Luisa was er zo blij mee dat hij een punt zette achter het drinken! God had haar gebeden beantwoord. Gabriel en Luisa gaven hun hart aan Jezus en lieten zich dopen. Toen Jorge twaalf jaar oud was, gaf ook hij zijn hart aan Jezus en liet hij zich dopen. Gabriel is nu ouderling in de kerk en Luisa dient als diacones bij de kinderen. Tot vandaag de dag weten Gabriel en Luisa niet waarom

⁸ 1 Korintiërs 6:19

Jorge zo hilde om de openbare basisschool en zo blij was met de adventistische school. Één ding weten ze zeker. Vanaf het moment dat Jorge naar de adventistische school ging, is hun gezinsleven in alle opzichten veranderd. 'Ik zou willen dat ik de kerk eerder had leren kennen', zegt Gabriel. 'Ze is zo'n enorme zegen geweest voor mijn gezin en voor mij'.

Scholing is heel belangrijk voor de Adventkerk om het goede nieuws over Jezus' spoedige komst in Portugal te verkondigen. In dit kwartaal helpt een deel van dertiende sabbatopbrengst adventistische scholing te verbeteren door een basisschool te openen in Setubal, Portugal. Dank u wel dat u veel wilt geven.

Voor de tweede keer gedoopt

Portugal, 10 juni

Salome

Al was Salome als baby gedoopt, ze leefde niet naar de richtlijnen van de kerk die haar ouders bezochten. Om de een of andere reden vond ze die richtlijnen wat vreemd. Toen Salome volwassen werd, ging ze helemaal niet meer naar de kerk. Ze wilde er niets mee te maken hebben. Toch geloofde ze nog steeds in God en vroeg ze Hem om hulp. Salome dacht veel aan God toen haar vierjarige kleinzoon, Jorge, naar een adventistische school begon te gaan op het Portugese eiland Madeira. Het eiland lag op anderhalf uur vliegafstand van Portugal en de Afrikaanse westkust. Het gezin was totaal niet van plan geweest Jorge naar de adventistische school te laten gaan. De moeder van de jongen had hem juist een paar dagen naar de openbare basisschool gebracht, toen hij begon te huilen als ze weg wilde gaan. 'WAAAAAAAAAAAAAH', klaagde Jorge.

Niemand begreep wat Jorge zo van streek maakte. Zijn ouders stonden voor een raadsel. Salome wist niet wat te doen. Tot de jongen en zijn ouders naar Funchal afreisde, de grootste stad op het eiland, om wat boodschappen te doen. Terwijl het gezin hun lijstje afwerkte, kwamen ze langs een nette school met een hek eromheen en een metalen toegangspoort. Ze liepen door de poort heen om de school van dichterbij te bekijken. Zodra Jorge op het schoolplein stond, riep hij: 'Ik vind deze school leuk!'. Toen zag hij dat andere kinderen zich vermaakten op het schoolplein. 'Ik wil niet meer naar die andere school', zei hij. Met een vastberaden trek op zijn gezichtje keek hij naar zijn vader en moeder. Terwijl op de grond stampte, riep hij: 'Ik ga niet meer naar die andere school!'.

En zo kwam het dat Jorge werd ingeschreven op de adventistische school. De onderwijzers vonden het goed dat Salome de eerste twee maanden tijdens de lessen bij haar kleinzoon bleef. Op die manier hoopten ze dat hij goed zou wennen aan de school. Salome had het naar haar zin op de school. Ze mocht de onderwijzers graag. Het was wel duidelijk dat Jorge ook genoot. Hij huilde nooit en had geen heimwee. De predikant van een adventkerk die samenkwam op de tweede verdieping van de school nodigde Salome uit Bijbelstudies te bezoeken. 'Ik heb niets tegen Bijbelstudies', antwoordde Salome. 'Ik vind het helemaal niet erg naar Bijbelstudies te gaan. Maar ik laat me geen tweede keer dopen. Niemand zal water op mijn hoofd sprenkelen.' Ze ging niet naar de Bijbelstudies.

Na een tijdje begonnen Jorge en zijn ouders elke woensdag naar de gebedsbijeenkomst te komen. Daarna volgden de ouders ook de georganiseerde Bijbelstudies. Omdat ze zag dat ze de Bijbel bestudeerden, stemde Salome eveneens in met Bijbelstudies. Toch stond ze erop dat ze niet opnieuw gedoopt werd. 'Ik ben als baby gedoopt', zei ze. 'Het is welletjes'. Salome bestudeerde de Bijbel met een kerklid genaamd Ana. Aan het begin van de eerste Bijbelstudie boog Ana haar hoofd en bad ze om Gods aanwezigheid. Aan het einde van de Bijbelstudie vroeg Ana: 'Zou je weer willen bidden?'. Salome schudde haar hoofd. Dit was haar eerste Bijbelstudie en ze wist niet precies wat ze ervan vond. Ana stelde voor een lied te zingen in plaats van te bidden, waar Salome mee instemde. Ana opende het liedboekje en hield het voor zich zodat zij en Salome samen konden zingen.

Ana zette in, 'Ik ben de Pottenbakker, u bent het klei ----'. Binnen een mum van tijd stroomden de tranen over Salome's wangen. Hoe ze het ook probeerde, ze kon geen woord uitbrengen. Stomverbaasd hield Ana op met zingen. Ze stond op en gaf Salome een dikke knuffel. 'Niet huilen', zei ze. Het lied betekende veel voor Salome. Ze legde uit dat dit lied, waar Ana per toeval aan begonnen was, gespeeld was tijdens de herdenkingsdienst van haar moeder. Ook bij Ana liepen de tranen over haar wangen. De twee vrouwen huilden samen. Salome bleef de Bijbel met Ana bestuderen. Ze leerde dat Jezus ons voorgegaan is in de doop door onderdompeling. Ze leerde dat de

Bijbel geen babydoop verkondigt. Ook ging ze naar de gebedsdiensten met haar kleinzoon en zijn ouders. Toen lieten zijn ouders weten dat ze plannen maakten zich te laten dopen. Twee weken voor de doopgelegenheid belde Salome Ana op. 'Kan ik de predikant spreken?', zei ze. Ana vroeg zich af wat ze op haar kerfstok had. 'Wil je doen wat ik denk dat je wilt doen?', vroeg ze. De predikant wist niet wat hij hoorde toen Salome meedeelde zich te willen laten dopen. Ze was zo stellig geweest in haar mening niet gedoopt te worden. Hij adviseerde haar die beslissing niet te overhaasten. Vijf maanden later gaf Salome haar hart aan Jezus door de doop.

Salome doet nu dienst in de vrouwenafdeling van haar adventkerk. Jorge's vader is ouderling in de kerk en zijn moeder diacones. Jorge liet zich dopen op twaalfjarige leeftijd. Tot vandaag de dag weet Salome niet waarom Jorge zo van streek was op de openbare basisschool, terwijl hij met zoveel plezier naar de adventistische school gaat. Één ding weet ze wel: vanaf het moment dat Jorge naar de adventistische school ging, is haar leven in alle opzichten veranderd. 'De heilige Geest heeft mijn hart geraakt', zegt Salome. 'Toen ik wist dat ik me voor een tweede keer moest laten dopen'.

Scholing is heel belangrijk voor de Adventkerk om het goede nieuws over Jezus' spoedige komst in Portugal te verkondigen. In dit kwartaal helpt een deel van dertiende sabbatopbrengst adventistische scholing te verbeteren door een basisschool te openen in Setubal, Portugal. Dank u wel dat u veel wilt geven.

Geheimzinnige man op een fiets

Portugal, 17 juni

Vera

Vera gaf Bijbelstudies aan een ouder echtpaar, Ana en Pedro, die niet konden lezen of schrijven. De zoon van het echtpaar, Benvenuto, hielp bij de Bijbelstudies. Hij las de Bijbelverzen hardop voor aan hen en schreef hun antwoorden op. Er woonde geen enkele adventist in het afgelegen dorp met 100 mensen in midden-Portugal. De dorpingen waren eenvoudig en eerlijk en waren nooit verder gekomen dan het dichtstbijzijnde dorp dat al op een behoorlijke afstand van hen lag. Vera kwam in het dorp terecht om daar een jaar lang als zendeling aan de slag te gaan.

Ana en Pedro waren de zeventig ruim gepasseerd. Er was iets aan hen dat Vera's aandacht trok. Toen ze tijdens de Bijbelstudie het onderwerp van de sabbat bespraken, stond Ana direct achter de Bijbelse lering dat de sabbat op de zevende dag van de week valt. 'Inderdaad, jaa, ik weet dat dit klopt', zei ze. Vera stond versted. De mensen in het dorp waren erg gehecht aan hun traditionele geloofsovertuigingen. Ze zei er niets over.

Een week later hadden ze het tijdens de Bijbelstudie over rein en onrein vlees, zoals omschreven staat in Leviticus 11. 'Inderdaad, jaa, ik weet zeker dat dit klopt', zei Ana. Vera's verbazing werd nog groter. Ze kon haar mond niet langer houden. 'Hoe weet je dat dit klopt?', vroeg ze. Ana legde uit dat meer dan zestig jaar geleden, ze was toen nog maar een jong meisje, een man op een sabbatmiddag hun dorp in was komen fietsen.

De bezoeker was naar het dorpsplein gegaan om te spreken tegen iedereen die er oor voor had. Ana's vader was één van de luisteraars geweest. Hij luisterde aandachtig en ging daarna naar huis om in zijn Bijbel na te gaan of de man de waarheid had gesproken. In tegenstelling tot zijn dochter kon hij lezen. Sabbat na sabbat kwam de man het dorp binnenfietsen. Ana's vader luisterde elke sabbat naar hem en bestudeerde de Bijbel om te zien of zijn verhaal ergens op sloeg. Hij ontdekte dat de man geen enkele Bijbelse onwaarheid had verteld.

Vaak genoeg zei hij tegen Ana: 'De zevende dag is de sabbat. En wist je dat we geen onrein vlees horen te eten?'. Vera wist niet wat ze hoorde toen Ana over de adventistische predikant vertelde. Door zijn preken vele tientallen jaren terug, hoefde ze Ana niet over te halen Bijbelse waarheden te geloven. Ana wist dat het waar was wat ze hoorde, omdat ze diezelfde waarheid van haar vader had geleerd. De Bijbelstudies met Vera bevestigden simpelweg wat haar vader al had gezegd.

Vera voelde zich erg nederig door deze ervaring. Het leek wel of Jezus haar zei: 'Hier is het gezegde van toepassing: De een zaait, de ander maait. Ik stuur jullie eropuit om een oogst binnen te halen waarvoor je geen moeite hebt hoeven doen; dat hebben anderen gedaan en jullie maken hun werk af'⁹. Vera zag Ana en Pedro het doopvont ingaan door de preken die een onbekende man vele jaren tevoren had gegeven. Ook de zoon van het echtpaar, Benvenuto, liet zich dopen.

Vera is Ana en Pedro nooit vergeten. Ze gaf hun Bijbelstudies toen ze nog maar net als zendeling diende. Deze ervaring versterkte haar geloof. Waar ze nu ook aan de slag gaat als zendeling, ze maakt zich geen zorgen als ze niet direct resultaat ziet. Het is haar taak het zaad te zaaien en de resultaten aan God toe te vertrouwen. 'Ik kijk ernaar uit de man op de fiets in de hemel te ontmoeten', zegt Vera. 'Ik zal hem zeggen: 'Kijk, jouw werk was niet tevergeefs. Deze mensen hebben zich door jouw toedoen laten dopen'.

⁹ Johannes 4:37-38

Scholing is heel belangrijk voor de Adventkerk om het goede nieuws over Jezus' spoedige komst in Portugal te verkondigen. In dit kwartaal helpt een deel van dertiende sabbatopbrengst, die volgende week op de planning staat, adventistische scholing te verbeteren door een basisschool te openen in Setubal, Portugal. Dank u wel dat u veel wilt geven.

Zendingswerk in eigen land

Dertiende sabbat, 24 juni

Victor en Eunice

Het was de grootste wens van Victor en Eunice om voor God aan de slag te gaan als adventistische zendingswerkers op verafgelegen plaatsen zoals Angola of Mozambique. Toch leek de revolutie van 1974 in hun thuisland, Portugal, die droom te verstoren. Uiteindelijk bleek dat niet zo te zijn. Toen het Portugese leger de autoritaire overheid afzette, kwam er verandering in de bestaande wetten. Voor het eerst mocht de Adventkerk scholen openen in Portugal. De revolutie baande de weg voor een nieuw zendingswerk in eigen land.

In de maanden na de revolutie kreeg de gemeente die Victor en Eunice waren begonnen steeds meer interesse in het advies van Ellen White over scholing. Ze lazen, 'In al onze kerken, waar gelovigen ook maar samenkomen, zouden kerkelijke scholen opgericht moeten worden; in die scholen horen leraren te werken met een ware zendingsgeest, zodat ze kinderen kunnen opleiden om zendingen te worden. Leraren horen zo opgeleid te worden dat ze kinderen van sabbatvierende gezinnen niet alleen trainen in de wetenschappen, maar ook in de Bijbel. Deze scholen, opgericht op verschillende plekken en geleid door Godvrezende mannen en vrouwen, zoals de bedoeling is, zouden dezelfde principes moeten handhaven als de scholen van de profeten'¹⁰.

De gemeente besloot een kerkelijke school te openen. Eunice, docent op een openbare school en vierde generatie adventist, ging in op de uitnodiging les te geven op een school net buiten de stad Porto. Haar keuze vergde een enorme geloofssprong in het diepe. Het was voor het eerst dat de Adventkerk de leiding had over een school in Portugal en alles moest van begin af aan worden opgezet. 'Het leek wel of we naar Angola gingen of naar een ander zendingsgebied', legt Eunice uit. 'We hadden geen voorbeeld dat we konden gebruiken. Het was helemaal nieuw voor ons'. Kerkleden kochten een stuk grond voor de school en in 1975 konden de eerste lessen beginnen.

Hoe populairder de school werd, hoe meer het aantal inschrijvingen toenam. Adventistische ouders van andere kerken stuurden hun kinderen steeds vaker naar de school. Invloedrijke niet-adventistische gezinnen meldden hun kinderen ook aan, zelfs een plaatselijke apotheekeigenaar en de burgemeester van de stad. Eunice werkte op de school totdat ze met pensioen ging. Victor, die 21 jaar lang in de bouw van elektrische motoren had gewerkt, ging voor het eerst voor de klas staan en werd leraar. Zowel hij als Eunice namen een aantal keer de taak op zich van schooldirecteur. Door de jaren heen heeft de eerste adventistische school in Portugal vele kinderen afgeleverd met een passie voor zendingswerk, zelfs een uniepresident en op z'n minst veertien predikanten en vier literatuurevangelisten.

Victor en Eunice genoten ervan te zien hoe hun kinderen hun hart aan Jezus gaven door de doop. Één van hun favoriete herinneringen gaat om een oudere student, een jonge man van een jaar of achttien. Hij ging naar de school en kwam uit een niet-adventistisch gezin. Hij raakte bevriend met een jonge adventistische vrouw die als vrijwilligster werkte op de school. De twee kregen een relatie en op den duur trouwden ze. Vandaag de dag gaat het echtpaar trouw naar de kerk en hebben ze twee volwassen dochters, waarvan één als arts werkt en de ander als leidster van de Padvinderij.

Victor weet nog dat de stad haar dank wilde uiten voor zijn bijdrage aan het onderwijs. Stadsleiders stelden voor een straat naar hem te vernoemen. 'Nee, absoluut niet', zei Victor tegen hen. 'Ik heb dat helemaal niet nodig. Ik hoef geen lof. Ik zou het veel fijner vinden als jullie een straat vernoemen

¹⁰ Ellen G. White, *Review and Herald*, July 2, 1908, par. 1.

naar de school'. En dus draagt één van de straten in de stad de naam van de adventistische school. Victor en Eunice zijn nu in de zeventig. Als ze terugkijken op hun leven, zijn ze er ontzettend dankbaar om dat ze gehoor hebben gegeven aan de oproep zendingen te zijn in eigen land. 'In die tijd waren we van plan naar Angola of Mozambique te gaan als zendingen', vertelt Victor. 'De revolutie stak daar een stokje voor. Toen realiseerden we ons dat ook hier zendingswerk te doen is. De school en het onderwijs zijn altijd mijn zendingswerk geweest.'

Eunice denkt aan een gesprek dat Jezus met Zijn twaalf discipelen voerde nadat vele andere mensen hadden besloten Hem niet langer te volgen. Op Jezus' vraag aan hen of ze ook wilden vertrekken, antwoordde Petrus: 'Naar wie zouden we moeten gaan, HEER? U spreekt woorden die eeuwig leven geven, en wij geloven en weten dat U de heilige van God bent'¹¹. Eunice is het eens met Petrus. 'Naast U, wie zou ik willen volgen?', zegt ze. 'Deze adventistische school is waar ik naartoe moest gaan'.

Scholing is heel belangrijk voor de Adventkerk om het goede nieuws over Jezus' spoedige komst in Portugal te verkondigen. In dit kwartaal helpt een deel van dertiende sabbatopbrengst, die volgende week op de planning staat, adventistische scholing te verbeteren door een basisschool te openen in Setubal, Portugal. In totaal steunen uw dertiende sabbatgaven vijf zendingsprojecten in vier landen. Dank u wel dat u veel wilt geven.

¹¹ Johannes 6:68-69